

Siðsøga

Óli Jacobsen

2. partur

TÁ ESMAR VAR HILDIN TIL RUKKU

Viðingar flentu at Esmari Fuglø, tá ið hann bað trolara úr Aberdeen selja kalva fyri seg. Men tá ið kekkurin kom varð ikki meira flent

I fyrra partinum greiddi Esmar frá, tá ið hann misti pápan, beiggjan og abban og mamman sat eftir við sjei børnum. Hann heldur á við at greiða frá lívinum á Viðareiði:

Petur á Lagnum dettur oman

Fjallgongan um summarið í royting skuldi eisini fáast frá hondini, sjálvt um vit mest vóru skúladreingir saman við gomlum monnum. Alt mannkyn í bygdini var jú til skips, og ikki var tað óttaleyst at reka í Líðhaga. Eina ferð vit komu heim ígjøgnum líðina við gonguni, rópar Jógvan í Innistovu á meg og biður meg hyggja niður í bakkan, tí seyðurin í neðra gekk ikki. Tá eg síggi niður á bakkatromina, síggi eg stavin hjá Petur úti á Lagnum, og eingin maður er at síggja. Tað bleiv gingið frá beinanvegin. Tá vit komu niður, lá Petur á eini rók einar tveir favnar undir tromini. Annað lærið var brotið, og um hann ikki støðgaði har, so fór hann í havið. Úti í Líð gingu menn við fjalltog um herðarnar, so tað var skjótt, hann bleiv hálaður upp. Farið var til hús eftir eini rekkjuvát at bera hann í. Tá hann var komin at liggja á einari børu við húsini, tá hann skuldi fara á sjúkrahúsið, bað hann teir stæga eitt sindur. Hann foldaði hendurnar saman og takkaði Gudi fyri tað, sum hann hevði verið fyri seg, og hann bað Hann vera eftir hjá bygdafólkinum. Tað var ein grípandi løta í Garðstúni. Petur var ein so nógv avhildin maður.

Húskallur í Norðradali

Í 1924 fylti eg 14 ár og royndi at sleppa til skips, men eg slapp ikki við nøkrum. Hetta dæmdi mær illa, tí eg var so spentur at koma til vinnu og miðaði ímóti at gerast góður fiskimaður. Vaðskítur mátti eg ikki blíva. Men har var einki at gera. Skipini fóru á Eysturlandið, og eg sat eftir.

Nú fólði mamma seg meira leysa. Elsti sonurin var inngiftur, so sonarkona var í húsnum. Elsta systir mín var gift við Gustav Reinert. Tey búðu á Sundi, har Gustav hevði høsnagarð. Hann var eisini ein kendur útróðrarmaður. Hagar fóru eg og mamma at ferðast.

Gustav var bróður Óla Reinert, bónda í Norðradali. Hann livdi ikki væl tá, so tað varð

Esmar á Helluni á Viðareiði, sum hann hugleiðir um í greinini.

avgjørt, at eg skuldi fara til Norðradals at hjálpa til við hoynum. Hetta vildi eg fegin, tí sjálvur hevði eg sliðið kúfóðrið hjá okkum á Viðareiði árið fyri. Hetta var eitt gott summar, og at sláa dæmdi mær væl.

Eg fór ofta upp um 5-6 tíðina fyri at fáa mest møguligt lagt niður, áðrenn døggin fór av, tí tá helt bitið betur. Um 7 tíðina fór Lotta, fastur Óla, til neytar og kom framvið har eg sló. Hon setti mær eitt ílat av blonduvatni og helt fyri: »Hetta er gott, tá tú er tystur.« Hoyggingin gekk bæði skjótt og væl.

Har var eisini annað at takast við. Eg sat onkuntið niðri við gjónna á seiðabergi og eg reiddi torv av heiðunum. Um Ólavsøkuna vóru

vit á Steyrinum og drógu lundapisur. Vit róku eisini seyð í hafti til Havnar, so har var nokk at gera. Nakrir seyðir blivu ríknir út í Sandagerði til próstin. Hetta var tað, sum próstur skuldi hava í sín part. Garðurin hjá Óla var próstagarður.

Árið fyri hevði seyðasjúka gingið, og allur Norðradalur var avstikaður við dupultum hegni, 30 metrar vóru ímillum, heilt úr sjónum upp í líðina millum Norðradal og Syðradal.

Óli keypti nakað av hesum hegninum, og eg hjálpti honum at taka tað niður. Heystið kom so, og eg skuldi úr Norðradali aftaná eitt gott summar, sjálvt um tað hevði verið nógv at gera. Tá eg segði Óla farvæl rætti hann mær ein 100

Fyrra kona Esmar, Thurid.

krónu seðil. Eg bleiv so ovfarin og rørdur, at eg fekk einki sagt. Eg veit ikki, um eg hevði sæð ein slíka pengaseðil fyrr. Eg kom til Sunds og gav mammu 100 krónu seðilin, og frøin bleiv ófør.

Vit støðgaðu nakað á Sundi. Har var nóg mikið takast við, eisini við høsnagarðinum.

Eg setti skrubburnar fram við landi. Eg skilti tær størstu skrubburnar burtur úr og fylti tær í ein tættleyp. So bar eg tær oman til Havnar at selja. Tað vóru um 3 fjórðingar at ganga. Fyrsta húsið, eg kom til, var hjá Trond Hansen. Skrubburnar seldi eg so til Otto Beck. Eina ferð hevði eg fingið so mikið av pengum, at eg kundi fara inn í handilin hjá Evensen at keypa einar gummistivlar, tí aftur at ári væntaði eg at sleppa til skips.

Endiliga til skips

Várið kom, men fyrsta túrin fóru dreingir sjáldan á Suðurlandið. Men í mai fór eg á Eysturlandið. Eg fekk við at bera tøð út í gerðið, tá mamma rópti, at eg slapp við Eklíptiku. Tað var ein frøði, hetta var eitt rokskip, sum eisini var nýtt og framkomið. Tøðleyparnir, sum írestaðu, komu skjótt út, eplini fóru í jørðina og so avstað.

Eg var væl útgjørdur. Ein part av teimum froyrsku klæðunum hevði eg sjálvur loyst úr lagdi, spunnið og bundið.